

ריקל לב הקיצה משנתה, נודעוה, התברר נגה באפילה אשר על סביבותיה. היא הלמה זה עתה כי אורי דלג על פני שלולית מים. היא עדיין ראתה אותו מדלג. לפני שנים רבות היתה ריקל מורתו של אורי במוסד החינוכי של קיבוץ גן-שמואל היא זכרה כי הוא לא עקף אף פעם את שלוליות-המים, היה עובר בקפיצה אחת, נמש כשם שראתה בחלומה. אחר זכרה ריקל את המציאות המרה: כי בוקר טובה גופת. של אורי לקבורה.

המורה לא היתה היחידה שלא עצמה עין משך כל שארית הלילה. גם שנתו של אלכס רוג'יצקי, חברו של אורי, נודה מעיניו. הוא זכר כיצד בא הוא, עולה חדש מפולניה, ל- קיבוץ גן-שמואל לפני שש שנים. האדם הרא- שון אשר נקרה על דרכו היה אורי, שטיפל בטרקטור. תך מחצית השעה הפכו השנים ליודים, ובמהרה הביא אלכס את חפציו ל- קיבוץ, השתקע בו.

אורי רכש תמיד יודים על נקלה. הוא היה ישר וגלוי לב, ראה את קיומם של קשרי ידידות בין בני-אדם כדבר המובן מאליו. עוד בהיותו ילד בלונדי, תכול-עיניים, היה אורי מתייד עם כל יושבי הקיבוץ — ביחוד עם בני-אדם מבוגרים ממנו, שעסקו בתפקידים חשובים: טרקטוריסטים, מכונאים.

עוד מימי חייו הראשונים היה אורי מופיע בכל חלקי הקיבוץ, בכל שעות-היום. יתר מכל היה מתרוצץ מסביב לטרקטור ולבתי-המלאכה. הוא שבר את ידיו שלוש פעמים בטסלו במכונות כבדות, אך הדבר לא לימד אותו לקח. לא היה דבר שהיה מסוגל לנתק אותו מעל המכונה. הוא התיד איתן, ממש כמו עם בני-האדם. כזה היה אורי.

היה עוד משהו, שהיה אהוב על אורי יותר מכל: הסכנה. נאחו הימים נודעונו חברי-הקיבוץ בראותם ילד קטן מטפס ועולה על מגדל-הסילו של גן-שמואל. הם החניקו את הזעקות, שעלו בגרוגם, בסחרם כי הילד יפול. אבל אורי לא נפל. הוא טיפס אל ראש-המגדל, שב וירד, טימר לתברר-הקיבוץ שהוא רצה רק לראות כיצד יראה המשק מגבוה.

ההורים לא הפריעו לאורי, לא בלמו אותו. הם הניחו לו להתפתח בדרך הרצויה לו, ל- גבש אוסי עצמאי.

הנשק היה מסכים

אחר באה התגלית הראשונה: ספרים. אורי, שהיה תמיד פעיל וחטר מנוחה, היה משתתק בכל עת שהמורה היתה מספרת סיפורים. ההאזנה לסיפורים הסבה לו עונג בלישוער: בסיפורים היה הכל אפשרי ומתקבל על הדעת. אולם כאשר גילה אורי את הספרים, לא היה לו עוד כל צורך בסיפורי המורה. הוא היה יכול לקרוא הכל בספרים, בבית.

יותר מכל אהב הנער סיפורים על מעשי גבורה וחירוץ-נפש. הוא בלע בתשוקה את הספרים על מרד הגיטאות ואת הרומנים ה- היסטוריים על מרידות בר-כוכבא ובר-גורא. הספר החביב עליו ביותר היה מורשת גבורה, אנתולוגיית-סיפורים על גיבורי העם היהודי. אולם הספרים מילאו רק את שעות-הפנאי של אורי. בהיותו בבית-הספר לא נמשך כלל אל מועדי-הרוח. הוא היה נער מעשי, התעניין יותר מכל בכוח הרוחף את הכדור-הפורה כלפי מעלה, בהרכב האויר הנשאף אל ראות הארץ, כאופן בו מפעיל גלגל אחד גלגל שני. המורים, שהעריכו את בקיאותו ואת הפיסתו המהירה במקצועות השונים, סלחו לו על אופיו הדינאמי ועל בוזו לכל משמעת. הם ידעו: כזה היה ארי.

אורי היטיב לזכור את שלטון-הבריטים. כבר בהיותו בן עשר נגלתה לפניו תגלית חדשה: נשק. הוא אהב את נקישתה של פלדת-האקדחה. את משטחו החלק והנוצץ של קנה-הרובה. הסודיות, בה טיפלו חברי-הקיבוץ בנשקם, הוסיפה על הקסם שאסף אותו. כי היותו בן 12 כבר ידע אורי לסייג את כל כלי-הנשק של הקיבוץ, לפרקם, להרכיבם, לנקותם. הוא ידע אמילו את מקומם של כל הסליקים בקיבוץ.

קשיחות ורוך

אורי גילה לא רק את הספרים ואת הנשק: המורים והיודים המבוגרים הופתעו בראותם את הילד בן ה-12 בולע את כל העיתונות ה- יומית והשבועית, שהגיעה לקיבוץ. הוא הת- עניין לא רק בכעיות הפנימיות של ישראל (המשך בעמוד 14)

לוחי צבאית מחייבת טכס דתי, אשר לו התנגדו רבים במשק. הרב הצבאי שלמה גורן (תניך ביד) עומד ליד מנהיג השומר הצעיר, מאיר עזרי, גלוי הראש. אנשי המשקים הופיעו ללוויה בלי כובעים, כיבדו את זכרו של הגיבור הצעיר בעמידת דום משך כל זמן הטקס.

מסביב לקבר. משמר הכבוד עומד בשלשות. לאחר טקס הלוויה נורו באוויר שלושה מטחים כשהרמטכ"ל רב-אלוף משה דיין מצדיע ופייגה ושלמה, עומדים בשקט שכידהם שלובות. נתמכים על-ידי חבריהם. קהל של אלפים השתתף בהלוויה והצטופף מסביב לקבר הפתוח.

